

BALÁZS IMRE JÓZSEF

A fekete hintó titka

KÉPEK EGY KOSZTÜMÖS FILMBŐL

*Abogy a hintóval suhant, mondhatni,
nem feledte. Zöld bársonyba burkolódzott,
magára vonta a függönyt, belezokogott,
abogy a hintó elsuhant,
s a zokogás alatt,
a kerekek közé hatolva
elzsongította a férfiút, ki ott hasalt,
a tengelyek közt fészkelődve el,
figyelni s cselekedni készen.*

*Abogy hintóval egy mélabú után,
könnyű kesztyűk párbeszéde, kettejük.
Túljár a kéz az Erények Urán.
Túl már fűzőn, vállon, csipkén,
és még azon is, míg álom lesz a zokogás,
zihálás és zihálás közti átmenet,
függöny mögötti féktelenség.*

*Martalócok rángatták ki útjuk végén,
mikor már átdobbant a lóláb minden hídon,
s álmában úgy gázoltak a Tejúton,
akár a gondolat, és együtt, másképp;
mondom, martalócok ragadták ki fészkekből,
a tengelyek közül, a hölgy sikoltott,
hát Ön mégis? S ő, lebajtott fejjel,
ennyit: örökké. És Hölgye,
rózsává lett arccal: én is.*

Az óvárosi utcán

*Amit megtörténni hagyni,
amit megtörtén
az óvárosi utcán ahogy
jöttem én a hóban,
s ahogy fékezett,
nem tudom, ki volt, de fékezett.*

*Ahogy az utcán átjövök,
az mind fehér,
ahogy pillantása rám,
az mind fehér,
és azzal annyi, látod,
jó volt megtörténni, hagyni,
lassan kőre kopni,
kő a hó alatt,
az mind fehér.*

*Ahová fogynom kellene,
az kisterem,
ahová gyűlnöm kellene,
az kisterem,
de nincs hová, mert mind fehér,
mert kőfehér az ég.*

Egy-egy fintor

*Hull, csendenként egy-egy fintor,
hull, egy kettévágott almahéj,
a levegőben nyisszantottad el,
emlékszel? Ó, az almahéj egész?*

*Hull, a szem homályosul,
és ingerült a hang, valami elvész.
(Tétován nyomoz a száj,
az almahéj lehull, míg mondaná.)*

*Hull, az emlékezet rácsain keresztül,
csobban, fröccsen – azt kívárni?
Koraérett kísértet, a hang, a kéz,
csak hull, mert augusztus és éjjel.*

*Hull, sörbet és méz, ma ez,
bosszús vidéken ilyen a társítás,
hosszú lesz az éj, a rács hideg.
Tapogatódzás marad ma minden, fénytelen.*